

"Volia modernitzar el gènere epistolar"

Vicenç Llorca (Barcelona, 1965) ha publicat a Columna un llibre singular, 'En absència de l'àngel', la seva primera incursió en la prosa de creació. L'escriptor és director general de Promoció Cultural de la Generalitat de Catalunya.

Vicenç Llorca és poeta i assagista. Màrius Sampere i Miquel Àngel Riera són els dos autors que han merescut la seva atenció específica. Amb *En absència de l'àngel* entra a la prosa literària, però no ben bé narrativa, sinó íntima.

—Comencem pel títol. Quin n'és el sentit?

—Pensava en un títol que fos significatiu d'una idea que és important en el llibre, el procés. El llibre explica el procés d'una absència i de l'àngel, perquè l'interlocutor és un àngel, una mena de *senhal* trobadorresc darrere el qual hi ha un personatge real. I acaba simbolitzant la figura de l'àngel com a àngel. Aquest joc, aquesta ambigüitat del nom, em permet d'emmarcar alguns aspectes essencials del llibre.

—L'editor, Miquel Alzueta, va dir a la presentació que el llibre no s'assemblava a cap més. Quins trets el fan singular?

—Jo diria que és un llibre escrit des de la frontera. De l'una banda, des de la frontera dels gèneres, i de l'altra, des de la frontera entre la vida i la mort. Planteja una doble frontera.

—En quin lloc de la frontera dels gèneres?

—M'ha interessat molt de recuperar i modernitzar el gènere epistolar. Perquè de fet cada capítol és una carta fictícia, enviada a un amic mort que es diu Àngel. I com en tota correspondència, el que hi trobem és una obertura al panorama de la vida. En una correspondència, hi expliquem viatges, sentiments, manifestacions, conviccions, dubtes, projectes i desigs. L'epístola pot resumir la vastitud dels gèneres literaris, i a mi m'ha interessat molt de situar-me en aquest espai de frontera en què l'epístola ens obre un territori de prosa creativa oberta a una experiència humana.

—*I la segona frontera, la de la vida i la mort?*

—M'ha interessat molt d'investigar en aquest llibre la relació que tenim amb les persones que estimem. Arriba un moment que l'absència és en si una presència, a vegades més forta que no pas moltes de les presències de la nostra vida.

—*La singularització del llibre sorgeix de la redacció o d'una elaboració mental prèvia?*

—Amb aquest llibre m'ha passat una cosa increïble i és que vaig escriure els tres primers capítols pràcticament a raig i aquest moment d'esclat d'escriptura em va donar l'estructura del llibre. Veia clar que havia de ser un llibre de capítols molt intensos i d'una llargària final de petit format.

—Per què?

—Perquè no cerco l'extensió de les experiències, sinó la intensitat d'unes quantes. També em vaig adonar que el tema vertebrador, juntament amb el paper de l'absència, és, entrecreuadament, una apologia de l'amistat. L'amistat és una experiència humana que sempre m'ha interessat molt i ja l'he tractada en poesia. Ara, en començant la meua obra narrativa ha estat un tema central. Però passa que la situo al límit, la mort de l'amic.

—*Prosa narrativa, però íntima, la més allunyada de la narrativa.*

—Bé, jo crec que en narrativa ens podem posar entre dos pols. Un pol

en què aspirem a utilitzar tots els recursos literaris per objectivar un món i un altre pol en què sotmetem la realitat a una experiència que en podríem dir total del llenguatge. Amb aquest llibre em situo més en aquest pol i la dimensió poètica hi és dominant.

—*Cada capítol s'obre amb una reflexió contundent, absoluta, una sentència. Ho feu per sentir-vos segur?*

—No, no ho faig per una qüestió de seguretat, si-

"M'agrada partir de frases reveladores que pràcticament se m'han imposat. De vegades sóc el primer sorprès d'aquella frase que sintetitza expressions i sentiments que hagi tingut. L'envit és de construir la resta."

nó de limitació del lloc. La sentència seria si tu vols les ratlles del camp on anem a jugar. Una sentència és sempre un exercici de síntesi punyent, i bé, una cosa que no he fet encara és publicar màximes, però al llarg de la meua trajectòria n'he anat fent i recollint. També m'interessa aquest gènere.

—*Al llarg del text no defugiu les reflexions més polítiques, com les que feu sobre Barcelona i Catalunya. No temeu que això no rebaixi l'abast literari i poètic del text?*

—No, per una raó. Són també els nostres espais físics i humans. El llibre vol ser també un pont entre les dues realitats geogràfiques en el sentit ampli que tesen aquest diàleg, la Barcelona i la Catalunya del jo que escriu i la Mallorca del tu a qui va adreçada aquesta escriptura. Veig molt difícil la construcció d'un món literari i cultural sense una mirada a la realitat col·lectiva que t'envolta. I no he volgut renunciar a expressar amb tota naturalitat alguns dels punts de vista que tinc sobre el món actual, sobre la Catalunya d'ara i sobre les Illes.

—*Un dels capítols comença amb la frase "vivim en petites abstraccions d'espais verticals". Necessiteu una frase així per encetar el text o bé sorgeix durant la redacció del capítol?*

—Diguem que m'agrada partir de frases reveladores que pràcticament se m'han imposat, i de vegades sóc el primer sorprès d'aquella frase que sintetitza expressions, sentiments, que hagi tingut. El desa-

fiament és de construir la resta, d'aconseguir que aquella revelació, que a vegades és només una paraula, sigui l'eix vertebrador d'una narració que tingui coherència. Cada narració m'ha fatigat, perquè hi he deixat part de mi mateix, perquè he fet de l'escriptura un gran acte de respiració.

—*El llibre podia ser més extens.*

—M'he estimat més de seleccionar moments essencials, i així que he tingut la sensació que he pogut apuntalar els temes fonamentals, com l'absència, l'amistat, he preferit tancar-lo. M'estimo més que el lector rellegeixi el meu llibre que no pas que llegeixi moltes pàgines.

—*Parlem del viatge. Creieu que el viatge és secundari o bé hi ha un viatge immaterial clau?*

—Jo concebo el viatge com una metàfora de la vida i crec que és un dels temes clàssics de la literatura. N'hi ha un de físic que actua de detonant de viatges interiors, perquè el vivim així. No m'interessa la crònica del viatge, sinó el que te n'ha quedat per sempre, del viatge. El llibre en aquest sentit és un sintetitzador molt intens de viatges fets. El viatge és obrir-te a l'experiència del món.

—*Què obre aquest llibre en la vostra trajectòria?*

—Un intent molt seriós de construir un món narratiu. Ja tinc començat un llibre de narracions. *En absència de l'àngel* m'ha donat la llavor d'una nova idea.

Vicenç Llorca ha publicat a Columna el llibre de prosa íntima i reflexiva 'En absència de l'àngel'. El poeta i assagista estrena, amb aquest llibre, la seva carrera de prosista.

Lluís Bonada